

PAPIRU

La Terra.—Ja ho veus, com m'han conquistat els Països Baixos!
El Sol.—Bé, dona: ja t'escalfaré l'altre hemisferi.

Teatre Català ROMEA

Tournée de l'éminent actor

FRANCISCO MORANO

EL COLLAR DE ESTRELLAS

TEATRE IMPERI

Tots els dies grans èxits de la companyia de varietès, en la que hi figuren además dels primers números mundials l'ingenua **Raquel Meller**, **Rafael Arcos** i **Sahary Djeli**.

Començarà l'espectacle amb un escollit programa de cinematògrafo.

SATURNO PARC

Concerts per la brillant orquestra parisièn

MARCUCCI

Sensacionals sorpreses

TABARIN

Plaça Letamendi, 8 i 9. - Telèfono, 2950

GRANS BALLS DE SOCIETAT

10 hermoses angleses

Gordon's Girls

Dr. M. CAMPS

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR: **Ronda Universitat, 14, prel., 1.ª - De 3 a 5**

CONSULTA ECONÓMICA: **Fusteria, 2 y 4, 1.ª - (Entre Plaça A. López, i Carrer Ample) de 12 a 1 i de 7 a 9 nit**

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda

El Rei dels Music-Halls

LOS RAGUINIS

40 HERMOSAS ARTISTES 40

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure

Restaurant a la carta

Butaques gratis

NOVELTY

40 ARTISTES 40

AVUI DEBUT

NACARINA Y MARUJA

II CAVALLEERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA
LA FRANCESA

La sarna que't neguiteja obligant-te a rascar, la faries desaparèixer ràpidament amb el **SULFURETO CABALLERO** (Assalt, 86.-Barcelona)

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas i electricitat

Instal·lacions, reparacions

Lloguer i venda a plasses

PONENT, 42

Blenorragia (Purgacions)

Aguda o crònica; se cura sempre amb les càpsules

GAUMESILE ALEXANDER

Molt millor que'l Sàndalo i sos similars; desinfecten el ronyó, bufeta i uretra; no perjudiquen l'estómac encara que's prenguin a dosis elevades.

Venda en farmacies

Dr. Costa, Passeig de Gràcia, 4. — Sr. Segalà, R. Flors, 4

VIES URINARIES, SÍFILI, MATRIU

Aplicació intravenosa del 606

DON JAUME LO CONQUERIDOR

ESCENA IX

Lo REY y l'Infanta, que a l'entrar se tira a sos peus

- D.ª C. ¡Senyor, senyor, per pietat!
 R. Alceuvos. ¿Qué demanau? (*S'alsa.*)
 D.ª C. ¡Ma honra, qu'es ja perduda!
 R. ¡Ay, tros de bestia fomuda!
 D.ª C. ¡Ma honra, senyor, si us plau! (*Plorant.*)
 R. Pero si hem quedat entesos;
 no sé per qué m'empíeu.
 D.ª C. ¡Senyor!...
 R. ¡Ay bony! (*Ab rabia.*)
 D.ª C. Escolteu
 lo que han fet vostres excessos.
 Vos ja sabeu, senyor, que las xicotas
 per regla general tenim setmanas
 que fumem una cara de marmotas
 y fem unas ulleras sobiranas.
 Com passa cada mes aixó una volta
 y encare que no es sempre el mateix dia,
 may es, senyor, la diferencia molta
 de senti aqueixa extranya malaltia.
 M'havia de passar, segons contaba,
 lo dia quinze de lo mes actual,
 ahí'n teníam vint y no trobava
 que las parts del meu cos me fessin mal.
 Jo la cosa vaig veure ab gran recansa
 y al metge vaig pensar jo consultar-ho.
 R. ¿Y qué us va contestar, donya Constansa?
 D.ª C. Ahí'm vaig descuidar de preguntar-ho;

mes avuy, que ha tornat per repassarme,
 m'ha dit que soc igual que una casada.
 De l'impaciencia vos voleu matarme.
 Perque estic... (*Plorant.*)

- R. ¡Acabeu!
 D.ª C. ¡Embarrassada!
 R. ¿Y are ab rahons me veniu
 y cárregs me feu a mi?
 ¿Pero cóm pot ser així
 si feya sempre l'ull viu?
 Senyor, ¡quina pasterada!
 ¡Si qu'estem de mala llet!
 R. ¡Vaya un banyol que havem fet!
 ¡Are sí que l'hem dinyada!
 D.ª C. ¿Qué deurá dir ma familia
 si'm veu d'aqueixa manera?
 R. ¡La vergonya'm desespera!
 D.ª C. ¿Qué dirá el rey de Sítalia?
 Vindrà aquí boig per la pena
 si jo deshonrada quedo.
 R. Diguem a lo rey Manfredo
 que jo l'hi orino a l'esquena.
 D.ª C. ¿Y per mi dugues nacions
 guerra's van a declarar?
 R. ¡Aixó sí qu'es agafar
 a la vaca pels mugrons!
 Ab aixó sols vull provarvos
 que Manfredo no'm fa pò;
 pero no penseu, per xó,
 que sens honra vull deixarvos.
 (*Toca la campanilla.*)

SECRET DESCOBERT

La torre de Muley Hafid

(*Interview.*)

L'ex soldà ha deixat el burgit de les Rambles. Ha guillat de l'Orient, com abans se'n anà del Grand Hotel. On anava el popular moreno? Tots ja'l crèiem amb el seu sèquit en la Fonda del Jardín o en Casa del Padre o en casa de la senyora Dominga, popular casa de dis-

peses del carrer Nou, on per sis ralets diaris donen pa, verdura i una mena d'entrant del que'l dispen- dubta si menja badella amb suc o viseres de ca- d'agent de la secreta.

L'amic Muley Hafid ja'n te prou de Rambles. diuen que ha jurat per Alà que nó tornarà a passar fins que en Roviralta les tingui del tot asfaltades. P l'Hafid, que no se'n anà a dispesa, s'ha allotjat en torreta de crocant i natilla, estil americano amb i coco en el quarter nobiliari.

Mare d'Alà, i quina torrel Nosaltres, que d'irres-

tuosos en som de mena, quasi vàrem estar tentats de no ficar-nos ni en la torre, ni amb l'arquitecte i la seva família, encara que creguin que anyoràvem per minuts els morters que utilitza el kàiser per fer all i oli humà, que diuen que son de 42 sense descuento.

Ja anàvem a passar de llarg per davant d'aquella *mona de Pasqua*, quan una de les finestres de la planta baixa s'obrí i aparegué la figura de l'Hafid.

—Ep, PAPITU, on vas tant arborat?... Entra, home, entra, que pendràs dàtils... I nosaltres, allargant-li els *idem*, acceptarem l'invitació.

—Però, home, per què no entraves...

—La veritat, volia anar a enterar-me de si en Boladeres se'n va d'una vegada o es queda, i ademés, tenia d'anar a càlastre per a què'm fes roba d'hivern, que amb la primavera que gastem a Barcelona, quan no neva plou i quan no plou arriba en Romanones, que no sé què és pitjor. Però, parlant de tot: i això, amic Muley?... A què's deu?... A quin sant o santó ve aquesta torreta digna d'un senyor Esteve?...

—Doncs, ja li diré, sant mahometà... Jo necessito rebre...

—Diners?

—No, gent; i la veritat... allí, sab,... a l'hotel Orient, molt ben atès, sab, no hi ha res que dir-hi, però... jo, vull ser jo... no sé si m'explico.

—La veritat, ara PAPITU no papa, i si no papa, vès què paparan els papitescos.

—Jo, amic meu, en aquesta torre, segurament que fins hi tindrè idili... Jo necessito *sanyora*... Però allò que se'n diu *sanyora* de sa casa... Jo, de menjar d'harem ja n'estic fins al turbant...

—Carai, lo que son les coses! Nosaltres que tant aspirem per a tenir-ne un, encara que fos de segon mà!

—Això és molt bo per a dir, però ja m'agradaria ure-os als tres mesos d'arrocegar-vos entre aquelles *palomes*. Com se coneix que no heu sentit cent vegades al dia aquells crits de: «*Tú, Zulima, baja!*... *¡Orantina, posición de ataque!*... I aquells perfums, i aquells *abeters*, i sempre encoixinats, que fins sembla que fem *Plastic Films*... I aquells eunucs amb tant poca substància...

—Poca? Gens ni mica—diguérem nosaltres.

—Rès, rès, amic meu: ja pots ben bé dir-ho en les tres columnes. Jo he agafat aquesta torreta per a agafar si no peix precisament, al menys una dama perniciosa. Jo'm vull casar, PAPITU!... Jo vull viure a Barcelona... Jo vull convertir-me en un perfecte barceloní...

—Vos? Vos, Majestat?...

—Què Majestat ni què Roghi muertol... Jo sóc ho-

de sa casa...

—Això era abans.

—I ara també. Jo vaig començar marroquí... Ben del Marroc, i ara ja ho veus, convertit en Marroc

—No'm busqui'l còs, que'm podria trencar alguna cosa.

glacé... i perdona la cabilada que t'he desparat... Jo vull femella... i és més, vull encarregar-vos a vosaltres que me la cerqueu...

—Nosaltres,... els del PAPITU!!... Si no més coneixem que noies...

—Sí, ja ho sé, de sa casa...

—De sa casa, sí... millor dit, de ses cases... Però de quines cases!... Hospital 19, 80, 90, 111!... Sí, d'allí surten quasi totes les nostres informacions!...

—PAPITU, jo vull senyora...a...a...

—Majestat, la tindreul..

—Jurat??...

—Per les barbes de don Raimond d'Abadal...

—No n'hi ha prou...

—Pel jaqué de'n Bertràn i Musitu...

—Més encara...

—Per la flor natural dels Jòcs...

—Acabàramos...

I sortirem a cercar-li senyora, que ja li trobarem.

Els últims

—Quina és la gent més enemiga dels «boys»?

—Els estudiants, perque de «boi-na».

VA DE QÜENTO

La medalla beneïda

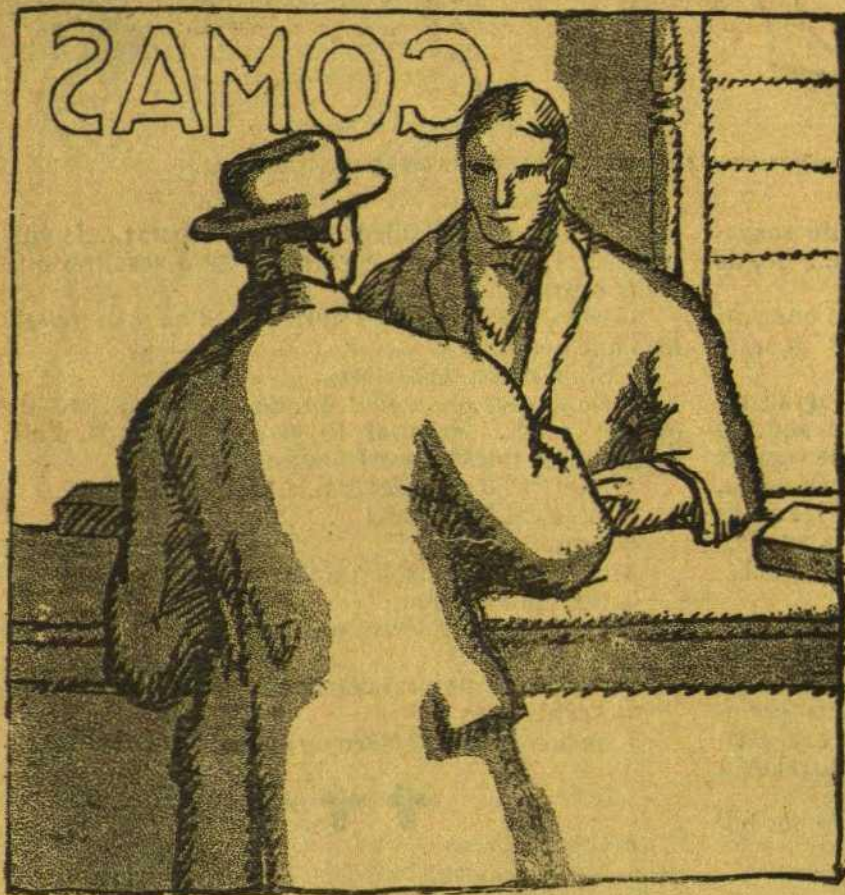
El senyor Baldiri estava esmorzant tranquil·lament, quan la seva criada entrà al menjador portant una carta que acabava de deixar el carter.

Quelcom estranyat, puix no acostumava a tenir correspondència amb ningú, el bon senyor deixà de menjar per a agafar la carta que li allargava la minyona.

La missiva anava firmada amb un pseudònim i deia textualment així:

«Baldiri: Ets un neula. Tu no't cuides de ta dona, que per sa bellesa encisadora ha d'ésser vigilada molt i molt, i aquesta despreocupació te costarà cara. Tens massa fè amb la medalla beneïda que per a que no't falti li fas portar cosida a la cotilla; però tu no sabs, segurament, que contra totes les medalles hagudes i per haver hi ha uns joves molt guapos i curridos que sempre busquen la muller del proïsme, i amb més motiu si aquesta és com la teva, plena de carns i cara de nina. Baldiri, no badis! Desperta't i deixa't de medalles i de romansos.

«Mentres tu vas cada vespre al cine per a riure o contristar-te un rato amb una cinta còmica o dramàtica, la teva dona te la clava (millor dit, li claven) a casa teva mateix, amb un altre.

—Es a dir que així s'eviten les malalties?
—Sí, senyor, és un bon preservatiu.

«No t'has fixat moltes vegades que quan te'n vas al llit, de retorn del cine, trobes casi tota la habitació plena de serradures? Doncs allò és una prova de que per allí hi ha hagut *quelcom* que precisament no ha sigut gaire sèc...

«No vares donar l'altre dia una forta relliscada a l'entrar al dormitori? Tu't vares creure que allò era degut a que la teva dona havia deixat savó per allí terra. Ai, pobre Baldiri! Allò era una altra cosa... era... una altra prova...

«El teu ver amic, —Un que no ha pogut conseguir res de la teva dona.»

Quan el senyor Baldiri acabà de llegir l'anterior carta esclatà en una sorollosa rialla, com si acabés de llegir un del nostres espanterrants xistes.

Era tant poca la malícia que alimentava i estava tant segur de la fidelitat de la seva dona, avalorada ademés amb la gran fè que tenia posada en la medalla beneïda ja citada en la carta, que lo que era una terrible veritat sa senzillesa ho interpretà com una innocent broma d'algun company d'oficina i com a tal l'acceptà, no preocupant-se més de la missiva, no venint-li tant sols a la memoria aquells marits que tenen tanta semblança amb els toros...

Així les coses, un vespre que tornava del cine molt més aviat que de costum, va poguer convence's de que lo de la carta no era cap broma. A l'entrar al dormitori i dirigir la vista al fons de l'habitació, vegé a la seva dona en braços d'un altre. Com que s'havia adelantat unes hores, els dos aimants encara no s'havien separat.

Furiós el pobre del senyor Baldiri al veure tant *sugestiu* espectacle, se llançà sobre de la cotilla de la seva dona que estava damunt d'una cadira, i d'una forta estirada arrancà la medalla que penjava d'un dels costats, com si ella tingués la culpa de tot lo que li passava.

Decidit a armar la de Sant Quintín, el coronat marit va sortir de casa seva dirigint-se a can Manel, el que li havia venut la medalla.

Arribat allí, donà tres fortes patades a la porta de ferro de la botiga, contestant-li un gran xibarrí de goços. Al cap de pocs moments una veu de dona se deixà sentir, que preguntava amb to de disgust:

—Qui hi ha?

—Sóc jo, en Baldiri; obre...

Dos minuts després la porta s'obrí, apareixent una dona mig vestida. Era la muller de'n Manel.

—Tu per aquí i a aquestes hores— li preguntà un poc alarmada.—Que hi ha algo?

—No i sí. Que hi és en Manel?

—Sí.

—Diga-li que baixi, que vull donar-li les gràcies...

—No t'entenc...

—Ni ganes. Crida an en Manel i calla.

—Manell!—cridà la dona.—Baixa!...

I dirigint-se al senyor Baldiri que's passejava amunt i avall de la botiga com una fera engaviada:

—Però *bueno*, home: què hi ha, què és lo que passa?...

—Què *passa*? Rès no *passa*. Ja li havia *passat* quan jo he arribat. No sé si li costaria gaire...

—Noi, no sé què t'empatolles. Te refereixes a la teva dona?

—Sí...

—Que potser s'ha empassat algún os...

—Un os? Un bon *troç de magre*!

—Quant més va, menys t'entenc...

En aquest moment baixa en Manel.

—Té—li digué el senyor Baldiri sortint-li a l'encontre i tirant-li la medalla—te pots posar aquesta medalla en un altre puesto, i potser aixís te guardarà de que t'hi entri alguna *brossa amb mànec*...

—I ara, Baldiri?—digueren ensems en Manel i la seva dona.

—No hi ha Baldiri que valgui.

—Es que tens sospita de que la teva dona...—interrogà en Manel aparentant interès.

—Sospita, no; seguretat—insistí el senyor Baldiri.

—Que potser l'has trobada *infraganti*?—preguntà la dona de'n Manel.

—*Infraganti*?—replicà en Baldiri.—Sense l'in: *fraganti*...

Per lo vist tota la rabia del marit menyspreuat s'havia *evaporat*, convertint-se en xistos.

—Però és cert? Ja ho sabs bé? No era pas una altra dona...

—Una altra dona? Que't creus tu que a casa meua és una sucursal de càn Prim?

—Jo'm resisteixo a creure-ho—afegí en Manel—Mira que l'oracle d'aquesta medalla no ha mentit mai. Ja la porta sempre a sobre i cosida a la cotilla, la teva dona?...

—Sempre, no la deixa mai... I vetaquí que avui, de retorn del cine i quan me'n anava a dormir, obro la porta del dormitori i me trobo a la meua dona fent *gimnassia*, completament nua, als braços d'un altre... El tonto vaig ésser jo al creure...

—Basta, home—interrompé son amic,—ja està tot explicat. Veus com l'oracle d'aquesta medalla no menteix mai?

—Com, que no?...

—Està clar que no. Al vendre't la medalla te vaig dir: «Tota dona casada que porti aquesta medalla sempre a sobre i cosida a la cotilla, mai faltará al seu marit.»

—Sí.

—I tu no dius que la teva dona anava nua?

—Es cert...

—Doncs si estava nua, ja no portava la medalla a sobre...

—Quan m'assento al sotà amb un home, penso: «Ja som a Sansó».

TEATRES

Al «Còmic» han estrenat amb gran èxit «La lligacama de brillants», vodevila català fet o construït segons el canon francès per un escriptor català com nosaltres que oculta el seu nom amb la careta d'un pseudònim.

L'obra és magnífica i plena de xistos de gran calliure papitesc, que fan riure a tothom per la gràcia que tenen. Hi ha una pila d'escenes brutes que valen un Perú, i en l'obra s'hi arriba a presentar un home i una dona en el llit, que són sorpresos *infraganti* pel criat de la casa.

La troballa de l'obra, feta sobre assumptes de caràcter detectivesc, és la figura del príncep mussulmà, que recorda pel vestit i la caracterització a un digníssim príncep que viu entre nosaltres.

Felicitem a l'autor i a l'empresa per l'acert que representa l'obra i ens pensem que per aquest camí guanyaràn diners i glòria.

En Santpere fa meravelles, i la companyia que'l secunda, malgrat no estar a l'alçada d'ell, se fa escoltar

Epigrama

Mon amic i sa nineta
abans d'anar a dormir
es prenen la lleteta
com a últim aperitiu.

PAPITU-CONCERT

A Barcelona hi ha una afició folla al ball; en cap ciutat de la península Ibèrica té Terpsicore sales tant magnífiques i espaioses com a casa nostra. I això que només parlem de les sales; si ens fiquéssim a les arcoves, ai, la mare! El desideràtum! L'ultimàtum! El sursum corda! El mulladeràtum! Demanin. Aquí hi ha balaldors de punta que ballarien a la punta d'un punxó, i lo més curiós és que quan freguen la farigola no se'ls hi veu la punta. Qualsevol sab on la fiquen! Des de'l dèbil tradicional, característic, fins al ruli-ruli, l'últim xiscle de la moda en el terreny de la dansa mondana, se balla tot lo ballable estil París, estil Madrid, estil imperi, estil carrer d'Aribau (alies l'Avinguda de les Travieses); en fi, hi ha veritables estilistes del ball. La Rosita, per exemple, la Reina de l'«Iris» i Emperatriu del «Tabarin», ve a ser una mena d'Azorín del ball gronxat amb vistes a la *place Pigalle* i al *Boulevard Clichy*, que com sabem els que hem viatjat pel estranger se troben en ple Montmartre. Desenganyin-se, viatjar il·lustra molt.

En vista, doncs, de l'afició al ball que tenim els barcelonins, hem fet un cuplet dedicat al «Tabarin», que és el local més *chic* (en el sentit parisiè de la paraula) de la treballadora Barcelona, que fins quan balla, treballa... el suro *desde luego*. És un xotis espantant de'n Ribé, no el quefe de la Guardia Urbana, l'altre, el Chueca català.

EN EL TABARIN

Musica de *En la Verbena*.

(CREACIÓ DE LA BELLA SOLITA)

Quan jo vaig al «Tabarin» a arrambar l'àpit
tots els pollos se'm disputen per ballà,
perque saben que jo sóc, remenant l'anca,
la que tallo el bacallà.

Amb el foc de la mirada jo els escalfo
i els arboles quan m'agafo fort així,
puix no hi ha dona com jo
a Vallcarca, Sant Martí,
Hostafrancs ni al Figaró.

Refrà:

Apa, Pauet, apreta fort! no siguis Pau;
arramba més, que és lo que vol el meu desig,

pro, per favor! dels pantalons treu-te la clau,
perque'm fa pessigolles aquí al mig.

Hi ha que veure les hetxures que jo'm marco
i del modo que's belluga el meu cendré,
tothom diu entusiasmat quan ballo el xotis
que remeno molt rebé.

Pro al sortir del «Tabarin» amb el meu soci
dirigint-nos al «Rat Mort» a *pillrejar*,
podeu creure sense por
de la cosa equivocar
que remeno molt millor.

(Al refrà.)

A mi el ball me té *xalada* i m'entusiasmo
quan incrusto la ventresca amb en Pauet,
i li entrego les angusties, el llombrigo,
el llomillo i un llonguet.

I com que ell és un tronera molt *frescales*,
el llonguet el converteix en un no res
en sandwich, ficant-hi un troç
de *xoriso* de pagès
que és un troç d'allò més gros.

(Al refrà.)

Xafarderies

Al carrer de Sant Domingo, de Gràcia, hi ha una
vaqueria, a quin dueny no podem per menys de felicitar.

El per què no ho preguntarien si haguessin llegit,
com un servidor de vostès, la targeta-anunci de l'establiment, que comença aixís:

«Granja Rigol, del Prat del Llobregat.—Leche y demás productos del mismo dueño.»

Guardem la targeta per a ensenyar-la a qui ho dubti.

Això ens recorda un rètol que hi havia, alguns anys
enrera, en el portal d'una casa de l'«Ensanche».

Deia aixís:

«El portero tiene leche».

Volia dir que'n venia, eh?

En Pich, parlant de'n Boladeres, digué dies enrera
que «això que diu de que parlà amb en Dato, ho fa per
a donar-se *alpiste*».

Històric.

L'altre dia hi hagué un succés «anguinolento», que
motivà que'ls reporters de la premsa barcelonesa fi-

quessin com un sol home els peus a la galleda.

En Figuerola, al «Gráfico», diu parlant de l'assumpte:

«Cuando el juzgado en funciones de guardia que lo era el del distrito de la Audiencia secretaría del señor Durán, se presentó en la casa a proceder a las diligencias de oficio y levantamiento del cadáver, se encontró en la escalera con el del distrito de Atarazanas que iba a realizar el depósito.

Se presume que esto debió exacerbar los nervios de Mariano, quien estaría penetrado de la diligencia y dió origen al lamentable suceso».

El Mariano és el mort quin cada-vre anava a aixecar el jutjat que va fer-li *exacerbar* els nervis...

No ho entenen, oi? Doncs llegeixin això, que és de'n Serra, de «Las Noticias»:

«...y empezó a golpear con él a su esposa Andrea González Orosco, y a sus hijas Patrocinia y Encarnación, que eran las únicas que en aquel momento se hallaban en el piso, causándoles varias heridas en la frente, y haciéndolas caer desvanecidas al suelo mientras las víctimas lanzaban gritos de auxilio.»

Això de les víctimes «desvanecidas» cridant auxili, és gros.

Per a acabar. En Bono, del «Ciero», diu, parlant del succés:

«Allí terminó la tragedia.»

Perdonad sus muchas fallas, diem nosaltres.

Tres anuncis remarcables:

«Perro sin raza blanco y rubio, con bozal, cadena y collar; atiende por «Medora». Se agradecerá y gratificará su devolución etc.»

Un goç fill de dallonses, que diguéssim.

«Se necesita una criada, sin dormir. Precio: de 4 a 5 duros.»

Si no mengés, fóra una raspa ideal.

«Buenas camareras y sirvientas, las tiene la Pilarica. Mercado de la Concepción.»

Per molts anys, senyora. No tothom pot dir-ho així!

El veritable progrès

ADAME Mathilde, des de Buenos Aires, ens envia l'anunci de la casa que ha obert en aquella progressiva capital. La casa se titula *El Nuevo Paraíso de 60 Bailarinas*; que està *bajo la asistencia pública* i té totes les comoditats que reclamen el confort i l'higiene, que en

—Moço, aquesta aubergínia és plena de pèls.
—Deuen ser de la mestressa.

aquest negoci és molt important. Diu que'l tracte és amable i *exquisito* i le empleades ocupades en la casa han rebut molt... bona educació. Diu que hi ha cinc tramvies de línies diferents que hi porten, además dels del Port. La direcció és: *Isla Maciel, enfrente de los Bomberos*. El signe: *Farol colorado, a un paso del otro lado del Riachuelo*.

Además de les atraccions i els jocs nous i vells de l'establiment, hi ha cinematògraf *para hombres solos*. Funciona dia y noche, con doble personal.

En la carta-invítació que'ns envia Madame Mathilde diu: *Quiero dar a conocer a sus dignos compatriotas mi hermoso negocio* (ja ho veuen quin negoci més her-mós), *regiamente instalado, que desde este momento pongo a su disposición con todo el personal, que le garanto es competentísimo*.

Moltes mercès, Madame Mathilde, i quan anem a Buenos Aires cregui que li farem una visita i tindrem molt gust en estrènyer-la entre els nostres braços. Expressions als nostres compatriotes clients de la casa.

A veure el dia que a Barcelona tindrem una casa montada per l'estil de l'*Isla Maciel*. Seria, com diu Madame Mathilde, un *hermoso negocio*, encara que en llenguatge sud-americà negoci vol dir establiment.

I ara que en parlem: no ho troben que a Barcelona hi falta un cine brut, una especie de *Cinebrutógrafo*, com els dels quilongos de Buenos Aires? Allò és civilització i són els quadros a l'altura de les corrents i els avenços moderns. Què és això de fer els quadros amb personal de la casa? Vinga cinematògraf i endavant les hatxes.

CARNET DEL PAPITU

Fa nou mesos justos
que dura la guerra,
que'ls homes se maten
sense compassió;
Prussia, Servia, França,
Bèlgica, Anglaterra,
Turquia, Au tria i Rússia
lluïten que fa pô.

La tropa del kaiser
ja n'està molt cuïta
de tantes batalles
segnants, perquè ha vist
que en aquests nou mesos
que dura la lluita
no ha pogut encara
arribar a *Pari...*
Als neutrals, en canvi,
per causa oposada,
el bullit d'Europa
ens té estabornits,
puix aquests nou mesos
de guerra malvada
han bastat per fer-nos-en
a tots de petits.

Per fi ens arreglen la Rambla
de Sant Josep, ja era hora!
I diuen que en dotze dies
ens la deixaràn com nova.
Apa, buenes, senyor Mauril
Què's creu que venim de fóra
o que'ns mamem, per exemple,
el dit o alguna altra cosa?
Això ho faràn creure al nunci;
nosaltres no estem per orgues,
i quan anem a afeitar-nos
ens fem dà un cop d'estisora
al clatell, perquè no hi quedi
gens de llana, que fa nosa.
Després de tot, hem de di'ls-hi
que'ns convé molt que les obres
durin tot el temps possible,
puix mentrestant tots els homes
que són ramblistes acèrrims
arramblaires, hi fan bones,

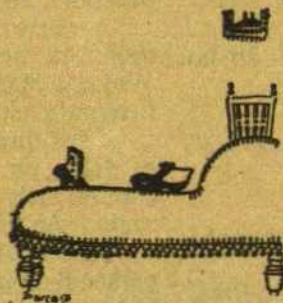
tocant vores. Lo que senten,
sí, se yors, sí, tal com sona;
puix com que pel mig no's passa
tothom se'n va per les vores.

**

Ara'l govern se proposa
de la llagosta la plaga
combatre, perquè's propaga
igual que una mala cosa.
La llagosta realment
fa mal a l'agricultura
i per xo el govern procura
matar-la, obrant santament.
Un dels fruits, com tothom sab
per una llarga experiència
que més senten l'influència
de la llagosta, és el nap.
L'irrita de tal manera,
que admira a tota la gent;
sembla que estigui talment
atacat de filoxera.
I aquell que's llança a menjar
un plat de llagosta amb salsa,
li surt car, puix com que *s'alça*
un calmant ha de cercar.
Calmant que en aquests temps d'ara
li ve a costà un ull de bou,
mes ail si li amaguen l'ou,
li costa un ull de la cara.

**

A Turquia tenen ganes
d'armar una revolució
i el govern té molta pô
que les forces otomanes
sublevin a la nació.
A aquelles terres llunyanes
hi haurà mullader potsè

interior, puix gaire bé
sempre son les otomanes
causantes de mulladè.

**

Un amic meu me va dir l'altre dia
en el moment que una moça passava:
—Aquesta dòna diu que és molt decenta
pro no t'ho creguis, és una *camama*.

**

Els alemanys fan uns fums
per ofegà a l'enemic
i les nacions el critiquen,
pro diu que'l kà ser se'n riu
i exclama:— A mi se m'en fum
això dels fums, perquè a mi
lo que'm convé és que'ls contraris

l'adinyin de viu en viu.—
Puix gasta l'emperador
molts fums, i està decidit
a posà en jòc tots els mitjos
que li passin pel magí.
L'exèrcit francès s'empassa
el fum aquell per lo vist,
pro això d'empassar-se el fum
a França ja és molt antic,
puix fa molt temps que les dones
ho fan en aquell país.

**

MADRIGAL PAPITESC

Ara's veuen unes nenes
jovenetes, delicioses,
que llueixen les llurs trenes
siguin rósas o morenes,
pro que sempre són sedoses.
Totes elles habillades
van de blau i uniformades
amb vestits de marineres,
que talment semblen *remeres*
de les barques escapades.
Als carrers de Barcelona
porten aires de marina,
i ens encisa i acarona
contemprar la llur carona
de pometa camosina.
Al mirar-les tant piteres,
tant gentils i falagueres
des del cap a les sabates,
hem pensat amb les *regates*
de les tendres marineres.

La raspa de casa

Un servidor de vostès té una minyona que és d'Arbeca. Aquesta minyona té xicot cada diumenge. El xicot de la minyona és pixa-tinters, i em sembla que només busca l'*arramben*, doncs la raspa està bé de modos. El promès de la minyona és sportiu a estones i soci del «Fraternal Sport Club del Dto. 9.º». Això fa que la raspa de casa conegui de nom an en Sanpere, an en Massana, an en Peris, an en Pichichi i an en Puntas.

El passat diumenge, la minyona de casa no va veure al xicot. A la *cuenta*, aquest, que té bicicleta comprada a pagar 60 cèntims al mes, va anar com un home a la festa del pedal que va fer-se per allí Argentona. Diu que eren una colla, que varen fer mitin, que va haver-hi rifa, que varen córrer cintes, que varen veure cares maques i que fins va haver-hi carreres sense fractura de cap òs. En Canto estava satisfet.

Doncs, tornant a la raspa, la xicota el diumenge es va quedar a casa. A l'anar jo en busca de les mongetes cotidianes, de tornada del moll, aon va haver-hi un pet de regates casolanes, m'obre la porta la revinguda arbecana i em pregunta:

—Còm han quedat, senyoret?

—Tan campantes.

—Qui ha *gonyat*?

—L'Alfonso XII, de'n Margarit...

—I ara! Que està de broma. Vull dir a Irún!

—Ah! No'n sé res...

—Per què no s'arriba a Canaletes? En Quimet li dirà...

I vulgues no vulgues, en agraïment a alguna que altra encepegada d'estar per casa, en que havia tocat tou, vaig tenir que anar en busca de noves de la final del Campionat.

—Hem rebut, Calamanda.

—De molts?

—D'uns quants...

—Què hi farem! Més va patir nostre Senyor!

I va quedar-se tant tranquil·la. Després he sabut que'ls de l'«Espanyol» han fet igual.

TOROS

Un matador i un quinto

—Llàstics, et veig d'ullera.

—Motiu no'm falta, noi gran, i en aquest món s'han d'aprofitar les bones estones. Et convido.

—Quina te'n passa? Has tret la rifa? Se t'ha mort la dòna? Has vist en Muley a la *europaia*?

—He vist un matador de toros, aixís, tal com sona. Un matador, en aquests temps de *diestros* suats i de fenòmenos de gasetilla, és cosa més rara que trobar un pis de tres dures. Jo, que ja sabs que sóc castiç i que això de la *fació* me ve des de la *tierna infancia*, t'he de confessar que des d'aquells temps de l'Espartero...

—El de les bombes?

—No *hombra*: un altre que la va dinyar a Madrid. Doncs, com dèiem, des d'aquell temps de la picor, no havia vist un matador com en Malla. M'alla de sorpresa, i dissimula la burrada.

—I en Machaco?

—Pts! No era això. A mi, que ja sabs que tinc els nervis delicats, dom un *maestro* que no't tingui amb l'ai a punt de sortir. No m'agraden les volteretes ni les emulsions. Per això vaig al *Círcul ecuestre*, pagant dos ralets.

—Doncs aquest Malla...

—El còlera. L'estocada del diumenge val més peles que l'Ensanche. Allò és perfilar-se, entrar, sortir i demés. Fins amb el capot va lluir-se. No podia demanar més.

—I els altres?

—En Mazantinito, com aquell que vol deixar-ho córrer. No li vàrem veure més que ganes de sortir del pas o del mal pas. En Saleri, *salvo* una mitja estocada al seu según, mitja figa mig raïm. Si segueix aixís, arribarà a saldo. El bestiar, més manso que un municipal de punt. Ah! I per a entretenir-nos un xic, un quinto d'artilleria va saltar a fer el ceba. Va dar un passe de pit i un passe al quartel, entre la policia.

—Aquest se la carrega...

—Això és del Plàstic, noi! Què vols pendre?

Composició

—Amb una cosa que tothom ne té i una cosa que a tothom agrada fer una cosa que ningú la vol.

—Culpa.

Diccionari del PAPITU

Mostra de lo que serà aquest diccionari. Per exemple:

LLETRA A

Arrambar. Verb que significa acostar-se a una noia o senyora amb intenció de deixa'm encendre.

Aixecar. Acció de posar-se drete. Se diu de persones, besties i coses.

I aixís successivament. Admetem, además de les paraules, les locucions o frases papitesques, com per exemple:

Aixeta (*Mosquits a la*).

Aixuga't i tornem-hi.

Serà una cosa de primera. Hi haurà totes les lletres i se publicarà amb il·lustracions gràfiques.

— Vés lo que és el món: jo m'aborreixo aquí sentada i tantes que n'hi ha que estan dretes.

Motius d'Amer

A cal Cusinet, Sigala, Foradat, Bisbe, Sant Pare, Sant Antoni, Rei, Nas de Rei, Xec, Trenca-fils, Tancredo, Cagarro-Tiesso, Patarra, Aubat, Empelta-castanyers, Nas Ratat, Marmota, Petit Patriarca, Nasari, Tal Home, en Sí, Piturliu, Torre-dimonis, Cucs, Garibaldi, Maul, Tana, Cassalla, Tamboret, Joanet Maco, Clot, Burro, Barres Negres, Cau, Patufa, Paradís, Tuscaire, Lets, Guri-gui, Gat-siu, Fandilletes, Pep Ganancia, Pau Pu.a, Pica-tresos, Tano, Ganancia Boig, Can 29, Frare, Picotí, Cames, Boles, Muixonis, Mata-rals, Roba-cols.

Noms de dones.—Pica, Petraca, Castiça, Favorita, Reventada, Burra, Salero, Donya Virtudes, Milagro, Bifecs.

Motius d'Alcarraz (Lleida)

A cal Fatxenda, a cal Potra, a cal Collona, a cal Coll-curt, a cal Panxa-ample, a cal Pixat del cementer,

NUMERO VINENT

Motius del poble de Belianes, província de Lleida
Obsequi als llegidors d'aquesta simpàtica vila.

a cal Llufa, a cal Ruc, a cal Gallina, a cal Peix, a cal Peixa, a cal Cascarra, a cal Escursatites, a cal Pulit, a cal M'acabo de morir, a cal Joanet guapo, a cal Joanet dels vuit ous, a cal Nostre Senyor i Maria Santíssima, a cal Guarda-pals, a cal Gat, a cal Pelat, a cal Xuta, a cal Cansalada.

Ignocentada

ESTAVA exhibint una pel·lícula còmica de'n Polidor. L'argument representava que aquèst, que era geperut, estava enamorat d'una noia molt maca i rica que no'l volia perquè era esguerrat. En

Polidor, sapiguent això, va anar a la recerca d'una reputada bruixa per a que li fes desaparèixer el gep, lo qual va conseguir aquèlla molt fàcilment gracies a uns polvos de sa invenció.

Quan li hagué tret, allavors li entregà la bruixota unes quantes capsas plenes de polvos d'aquells, dient-li que tirant-ne un grapatet a la persona que volgués, sigués mascle o femella, jove o vella, la faria tornar geperuda a l'acte.

Aquí ve ara una serie de ximplerfes propies de'n Polidor. Ara fa un geperut aquí, ara un allà, un altre més avall...

Per fi s'acabà la pel·lícula i s'encengueren els llums. En unes butaques de les primeres files hi havia una familia amb un nen d'uns sis anys que s'havia fet un panxó de riure amb les tonteries de'n Polidor.

Casualment el nen va tombar el cap vers l'entrada del cine, i de prompte esclatà a riure i digué al seus pares:

—Miri, mamà, an aquella senyora en Polidor també li deu haver tirat polvos d'aquells a la panxa.

Els pares de la criatura se giraren per a veure lo que'ls hi deia el nen, i ambdós també se posaren a riure.

La dona que acabava d'entrar i a que aludia el nen estava embarçada.

Coses de viatjants

EN una reunió de joves i noies, per cert mol boniques, se parlava de viatges, i l'una deia si li agradaven curts, l'altra si li agradaven llargs, etz., i quan la conversa estava bastant animada un jove que estava empleat com a viatjant en un magatzem de teixits, va dir:

—Jo, quan vaig a veure la clientela sempre gasto guardapolvo, perquè això de les vies és una cosa molt bruta i per lo tant perillosa per la salut si un no pren precaucions.

Diàleg familiar

ROBANT-ME el passat diumenge de reunió en certa casa, sortiren a parlar de casaments. Jo els hi diguí que dintre poc temps me casava amb una xamossa noia de vint primaveres.

I una noieta d'uns quinze anys me digué amb molta picardia:

—Ecolti: que's casa per anar en cotxe, vostè?

I jo li vaig contestar:

—No; me caso per a montar a... cavall.

Des-Comunals

L'igualtat aquí existeix, puix tant el ric com el pobre igual sua, igual pateix, per deixar lo que li sobra.

Ara mateix a una noia que s'ha sentat sobre meu,
—mireu que sembla mentida!—
li he vist dos ulls, com hi ha neu!

Aquí dintre aquest sepulcre
jauen els restes mortals
convertits en porqueries
dels animals racionals.

La gent jova la du tiessa,
els vells bastant arrugada,
però n'hi ha que se'ls hi adressa
untant-la amb una pomada.

(Solució al número vinent.)

Solució del número passat:

EL FORAT DE L'ORELLA PER A POSAR L'ARRACADA.

CASTELLANADES

Llocs típics de Barcelona:

La bajada de Villa de Coles.

La traducció al núm. vinent.

Traducció del núm. passat:

Calle de los Alfareros blancos.

CARRER DELS ESCUDELLERS BLANCS.

CORRESPONDENCIA

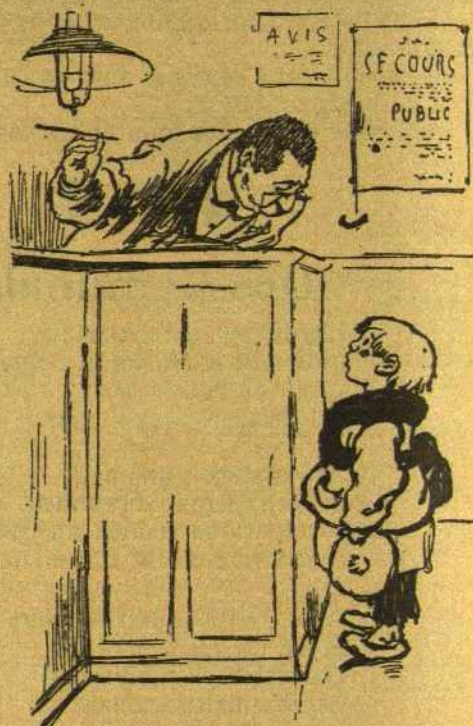
Cuchapè: La proposició del conceller de Lleida es una mica massa forta, la veritat.—*Pollo Buixaderes:* Està molt bé i li publicarem perquè lo bo sempre té èxit.—*El Mas:* Està ben escrit i ben combinat, però el final es bastant gastat i els llegidors dirien que no paga el tret.—*J. Segrentana:* Els afegim a la col·lecció.—*Lloc:* Ne farem un xisto que entre lo que vostè hi posa i lo que nosaltres hi afegirem serà de primera classe.—*Un que se li allarga:* L'assumpte dels fils trencats de les modistes és molt conegut.—*Un seminarista tronat:* Li publicarem, perquè ens ha agradat.—*Comissió del Royal:* Senyor President de la Comissió, tindrem el gust de fer-nos-en ressó.—*En David de la Colla dels timits:* Li publicarem la flor i nata.—*J. M. M.* La posem a la col·lecció.—*L. Misco Hones i C.:* Li publicarem amb molt gust. Respecte a la pregnta de si podríem trobar la primera serie de cuplets a la Redacció, sí senyor, de 11 a 1.—*Xicreta:* Li farem servir.—*Renée:* Envíem d'altres per fer-nos més càrrec de les condicions de la seva lli-pidera.—*Un que ho té llarg:* No volem publicar res que ofengui a l'Església, perquè creiem que és una institució venerable i que s'han de respectar totes les opinions sensates.—*K. K. Dolsa:* Les seves Descomunals son més dolces que la meua i els hi publicarem.—*C. y G. Ala:* Alguns dels treballs que ens envia ja han sigut publicats al nostre popular setmanari. De lo altre li publicarem lo millor.—*J. 606:* Vostè té condicions. Llástima que l'assumpte que toca no sigui dels més en certats.—*A. T. T.:* Acaba a la pàgina 170. Saludi als amics de Reus.—*P. el Mas:* Té els seus perills el simpàtic treballlet que vostè ens encoloma, però malgrat això mirarem de combinar-lo per fer-lo acceptable a tothom.—*Un que la sab llarga:* Lo que vostè ens envia per a la seva publicació, és un cau d'idees maques que seràn explotades com el filó d'una mina.—*Un seminarista tronat:* Magnífic treball, que serà publicat amb totes les de la llei.—*Serradures V.:* Li publicarem lo triat.—*Piscis:* Es un treball bonic, ple de poesia sicalfètica, però hi ha expressions que no poden ser publicades.

S. D. Joan Matifoll: Molt senyor meu: La nova de l'inauguració de l'Eden Saló a Sabadell ens ha complascut. El treball que ns envia potser té poca força al cap d'avall.—*Un llegidor de Vilavella:* Digui an els seus companys que esperen els motius de Vilavella, que encara que no s'hagin publicat, no vol dir que no's publiquin, perquè no's poden publicar tots a l'hora, i no tenen motiu per pensar-se que nosaltres menyspreuem una vila tan bella i simpàtica com Vilavella. Del treball que vostè ens envia n'hi aprofitarem l'idea.—*Uliveres:* Ja s'ha publicat per l'estil, si fa o no fa.—*R. A. (a) Seranet:* No és nou pels llegidors del PAPITU, puix la mateixa historia els hi ha sigut coneguda segons una versió molt semblant.—*Mary Conde Mena:* Li publicarem l'Ignocentada. Lo altre ja és molt conegut del nostre públic, sobre tot allò de la camama i de la frescachona.—*Judit Manso:* No té mal caient, però li manca novetat. Saludi als amics de Sabadell.—*Piscis:* Va al Concurs dels pintors.—*S. D. Francesc Rufall:* Molt senyor meu: Els motius que'ns va enviar seràn publicats. Lo que'ns envia aquesta setmana de bonic ho és, però no té finalitat.—*Valgam Deu:* Dels xistos que'ns envia n'aprofitem dos que son colossals i seràn d'efecte entre els nostres estimats i estimades llegidors.—*Un banyolt:* Si donguéssim curs a lo que vostè ens envia, hi hauria una guerra tant espantosa entre Sans i Banyoles que potser no l'aturarien ni els minyons de Sans ni la noia de Banyoles.—*Pac Llonsa:* Li aprofitem l'endevinalla i un dels epigrames. Aquell de la sang i fetge es massa fort, la veritat.—*Un tap de nas:* Els documents que'ns envia son un niu d'idees dintre l'ou, de manera que treient les idees dels ous les arreglarem per a publicar-les.

L'HUMOR ESTRANGER

—Me creia que era viudol...
—No tinc l'honor...

Ai jutjat.—Solter?...

—Mamà: què vol dir cornut?
—Ai, filla meva! Pregunta-ho a ton pare,

—Qui és aquest senyor?
—Un gran d'Espanya.

CASA BASTIDA

Acabem de visitar París i tenim exposades les seves altes novetats en totes les seccions sense alterar les

GRANS REBAIXES DE PREUS

que tenim establides i que sostindrem durant la guerra amb el doble fi de tenir treball per a nostres obrers i facilitar economies al públic.

Excursió Marítima a Mallorca, per Pasqua granada

Sortida de Barcelona el dissabte, 22 de Maig, a les 10 de la nit, i tornada el 25 a les 4 del matí

PREUS: 1.ª 30 pessetes; 2.ª 20 pessetes; 3.ª 15 pessetes

VAPOR JAUME I

Venda: Tallers, 22, Conserge Unió Ultramarina, de 6 a 7 nit

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES y SIDDE CARS SUN

A. SANROMÁ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes,

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

LES INJECCIONS I LAVATGES

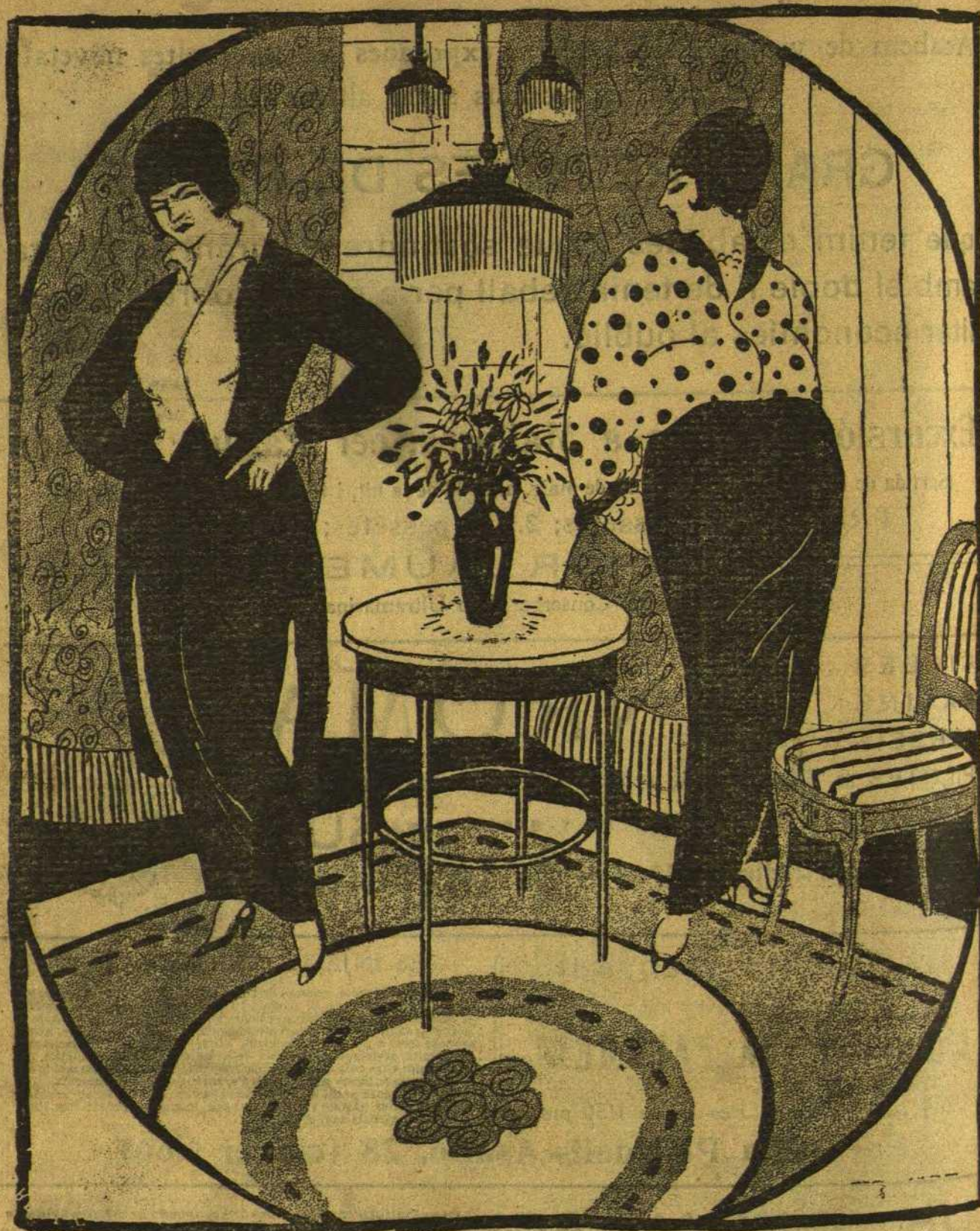
en els fluxos recents, generalment ademés d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre'ls surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre'ls mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueix altra volta; se deixa de pendre i ve altra vegada i sempre aixís, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors mol forts.

Amb les antigues especialitats Paradell res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evidència per vintisis anys d'exit.

DR. SERRALLACH

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinàries
Pelayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. — Festius de 10 a 12

Consulta econòmica : De 7 a 9.—Jovellanos, 9

—Per culpa del meu marit estic desesperada.
—Jo per culpa del meu estic de sis mesos.